ronno, (nimelt nolm latse emmä) nimm ningu latsega mõtta, rist teie pääle, ja wõõra naise hagegu kõigest wäest, kui kunagi enne, nimm emä kiusides rahel: „Mider tie hael?“ „Sutt hae, sutt hae!“ hoitgu naise käsi üteste suust, ja hagegu kõwaste edesi. — Omma noa nii nolm nelapäiwa õdangust teemi, kaop loe töbi mant, ja lats kaop terwes. —

6, b, Sia-töbest.

Sia-töbi om nii sugune:

Latse silma eläse pääs, kui sia silma, ja teerelse-weerelse üteste töiste, nimm kehäsefega ingerdeller wäikene sia-töbe kandja sisse nimm tännä, ja ei ole silma pilkugi rahule.

Astmine:

I, Latsega mindas nelapäiwa õdangul rist teie pääle, kon ema maha istus, last imetama ja paar üteu lännüsi naisi küsiwa: „Mis sa imetat?“ „Singa imeda, singa imeda!“ kostap imetaja emä, ja ja sest saawat wähäinbale hädale abi.

II, Om hädä nowembar, lats wanembar lämmi, nimm wiga wäga sunrec kasunu, — sis rehi sugi õrä, ja pane wanni, külmä wie sisse, nimm mõsa pääl last üle kõige keha, ja mõsa ka kõwa mulgu, nimm ninasõõrme, nimm ammuta latsele wet sunkeki. — Sis pidawat sia-töbi wägusi mant minemä.

7, a, Komma töbest.

Komma töbi om nii sugune:

Lats jäär silmanättäwalt käingu ja wingu nüga kargidene, kogo ni komma muodu, käe- ja jala? Kis kuse tjäudu, nimm lats tuhi komma kombel kehaga hütlema, nimm ka iskmagi komma kroodsmise wüsil, kon man täll eälgi rahuline silmapilku ei ole.

Astmine:

Latse mõtkme, nimm wünäne sui kõiwa näsis, kojatar ümbrelle õrä, nimm wijas wie wiesse, kon palgo komme seen om, ker pääl kuiwale wällä kargellewa. Kui komma üle latse kõiwaste küppelewa, saap hädä latse mant kogoni õrä lahkuma. Kui see ei awita — wõetar üts korn kinni, nimm sidsitadas selleg last, — sis siet se wiga lõpma. Seda wida tulewat emme ja korwadelt mõnele latsele. —

8, ej Kana töbest.

Kana töbi om nii sugune:

Latsel omma silmälesse werewa, nimm ta tuhi ker üler poole wahtma, ja silmiga ruttu pilisema, mille man wäidene näokene sagedaste wõõrdar läep.

Astmine:

I, Latse kõiwa kogatar kana orre pääle, nii kia, kui kana sääl pääle õrä omma lämmi.

II, Kui see ei awita, sis siet last ütsa kana sudsajide pääl sautama

ehk sidsitama, — nimm kana töbi kaop kui suits latse silmist.

(Ka olewat latsil „wäta-töbi“ millest mulle see sutustaja rana-mees, Liso Glaser, (Wiitja Külest Loss. v. täist pöhjast sutustada, ei kita mälestawat.)

9, Kõija kunstis

Mutsuti wanast neid pantuisi kanamunne ja liha tiedda, mida kohegi lauta, talli, ehk wärekti ala salajalt panti, kui tõisele hätä taheti tetä. Nii olewat üts Kõrd üts meer omast tallist sita tunsta ekk, werise wasilse pää ja jala löüdnu, mida ta kohegi ei julga ponda. Kiidi nõistlik meer olli oponn et wirka nee löutawa asja tulitsele abjo. Ehki olewat palanu, ja meer ei ole näid mitte sinna sisse sisanu, enge lungi-lõhna pääle küsitawä ja kuijoma pandnu. Nii loot meer et hädä kunsti-pandjale tagasi lät. Nii ka tulligi. Wõhlu kunsti pandja paar hobesit nadsiwa kuijoma ja lõpma, kooni kaist muud ei jää perrä, kui luu ja nahk, ja noa würiste ka ärä lõppiwa. —

10, Rahru tandsutaja,

Ker wanast rahwast pitz, omni loomega käwwun, kendale leiba teenewa, — nee olliwa ka omal ajal mõnnja kodo arsti, kellest luku peeti. Olli kellelgi elajide ärm kaest ärätämü, - wiidi tandsu-Rahru lauta, ker pääl „õrmetuse kurati“ wällä pidi „märistäma“, mille

eest mudogi kahrule meelelist pääd pidi antama, ja tenä per-emehele, kõige alombalt, poolrubla pidi mastama. — Nii näutisse olli wanast ütten majan suur nanja - kool olnu, nii et ega wenaja kuld lehmi ja lambit kanda aeti. Kui sis Kahru tandsutaja maja tulli, olli ärm roton. Kahrule anti hõõr-meeles kand kui-watusi kallu käppi waihele pääle weel hää ots leibä. Singilde kojatsi maja pääle puolrublit raha kolda, ja marti Kahrutandsutajale pääle. See wei „õrme-toja“ lauta, ker pääl orna müristamise öränawoistar, nii et lauta saina käen wõnisiwa, ja sell wisit pidi kuri õrmetus laudast wällä kolima. Olli Kahru tandsutaja ärä lännu, — juba kolmandamal pääwal kommasti jälle ja ütel lehmal naha ülep silmi wiaka. Sek, õm ja ab!

Õrme ja api olliwa nee wenne „kulguse“ waese rumala kesti rahwale toomas, mida palgo neist ka löüda wodiwa, — ent õrmetuse ja hätä jagajiwa noa egale poole wällä, kon noa eal käewa; sest kui palgo naisi ja lapsi saiwa neist heidutedes ja elo ear rigatsep tetlis? Kui palgo õrmetut furma toiwa noa egale poole, kon noa eale käewa? Teno wägi wabitsejale, ker nii kapatse kulguse ärahoidi, kellest parkilla weel palgo paha pajatedas. —